

הַלְבוֹת מַעֲשֵׂה הַקִּרְבָּנוֹת פֶּרֶק יז

א. הַנּוֹדֵר מִנְחָה מֵאֶפֶה תִּנּוֹר לֹא יָבִיא מֵאֶפֶה כֶּפֶחַ, וְלֹא מֵאֶפֶה רַעֲפִים, וְלֹא מֵאֶפֶה יוֹרֵת הָעֲרֵבִיִּים. הָאוֹמֵר הָרִי עָלִי בְּמַחֲבֵת, וְהִבִּיא בְּמִרְחֶשֶׁת, בְּמִרְחֶשֶׁת, וְהִבִּיא בְּמַחֲבֵת מִה שֶׁהִבִּיא הִבִּיא, וִידֵי חוּבָתוֹ לֹא יֵצֵא; וְאִם אָמַר זֶה לְהִבִּיא בְּמִרְחֶשֶׁת, וְהִבִּיאָהּ בְּמַחֲבֵת, אוֹ בְּמַחֲבֵת, וְהִבִּיאָהּ בְּמִרְחֶשֶׁת הָרִי זֶה פְּסוּלָה. וְכֵן כָּל כִּיּוֹצֵא בִּזְהָ.

ב. וְכֵן הָאוֹמֵר הָרִי עָלִי שְׁנֵי עֲשָׂרוֹנוֹת לְהִבִּיאַן בְּכָלִי אֶחָד, וְהִבִּיאַן בְּשְׁנֵי כָלִים, אוֹ בְּשְׁנֵי כָלִים, וְהִבִּיאַן בְּכָלִי אֶחָד מִה שֶׁהִבִּיא הִבִּיא; וִידֵי חוּבָתוֹ לֹא יֵצֵא, שְׁנֵי אֶמָּר "כֹּאֲשֶׁר נִדְרָתָ לָהּ" (דְּבָרִים כג, כד). אִלּוּ לְהִבִּיא בְּכָלִי אֶחָד, וְהִבִּיא בְּשְׁנֵי כָלִים, אִלּוּ לְהִבִּיא בְּשְׁנֵי כָלִים, וְהִבִּיא אֶחָד הָרִי אִלּוּ פְּסוּלִין.

ג. לֹא קִבְעָן בְּשַׁעַת הַנֶּדֶר, אֲלֹא אָמַר הָרִי עָלִי שְׁנֵי עֲשָׂרוֹנוֹת, וּבְשַׁעַת הַפְּרִשָּׁה קִבְעָן וְהִפְרִישָׁן בְּשְׁנֵי כָלִים, וְחָזַר וְהִבִּיאַן בְּכָלִי אֶחָד הָרִי אִלּוּ כְּשֵׁרִים: שְׁנֵי אֶמָּר "כֹּאֲשֶׁר נִדְרָתָ" (דְּבָרִים כג, כד), וְלֹא כֹאֲשֶׁר הַפְּרִשָּׁה.

ד. אָמַר הָרִי עָלִי שְׁנֵי עֲשָׂרוֹנוֹת לְהִבִּיא בְּכָלִי אֶחָד, וְהִבִּיא בְּשְׁנֵי כָלִים, אָמְרוּ לוֹ בְּכָלִי אֶחָד נִדְרָתָ הַקְּרִיבָם בְּשְׁנֵי כָלִים, הָרִי אִלּוּ פְּסוּלִין; הַקְּרִיבָם בְּכָלִי אֶחָד, הָרִי אִלּוּ כְּשֵׁרִים.

ה. אָמַר הָרִי עָלִי שְׁנֵי עֲשָׂרוֹנוֹת לְהִבִּיא בְּשְׁנֵי כָלִים, וְהִבִּיא בְּכָלִי אֶחָד, אָמְרוּ לוֹ בְּשְׁנֵי כָלִים נִדְרָתָ הַקְּרִיבָן בְּשְׁנֵי כָלִים, הָרִי אִלּוּ כְּשֵׁרִים; הַקְּרִיבָן בְּכָלִי אֶחָד, הָרִי אִלּוּ כְּשֵׁרִים שְׁנֵי עֲשָׂרוֹנוֹת.

ו. הָאוֹמֵר הָרִי עָלִי מִנְחָה, יָבִיא אֶחָת מִחֲמִשֶּׁת מִיָּנִי מִנְחוֹת הַבָּאוֹת בְּנֶדֶר וּנְדָבָה; אָמַר הָרִי עָלִי מִנְחוֹת, יָבִיא שְׁנֵי מִיָּנִי מִנְחוֹת מִחֲמִשֶּׁת; אָמַר הָרִי עָלִי מִן מִנְחוֹת, יָבִיא שְׁתֵּי מִנְחוֹת מִמִּין אֶחָד. הָרִי עָלִי מִיָּנִי מִנְחוֹת, יָבִיא שְׁתֵּי מִנְחוֹת מִשְׁנֵי מִיָּנִין; וְכֵן אִם אָמַר מִיָּנִי מִנְחָה, יָבִיא שְׁנֵי מִיָּנִין. קִבַּע נֶדְרוֹ בְּמִין מִהֵן, וְשִׁכְחוּ מִבִּיא חֲמִשָּׁתָן.

ז. אִין הִיחִיד מִבִּיא מִנְחָה בְּכָלִי אֶחָד, יִתֵּר מִשְׁשִׁים עֲשָׂרוֹן; וְאִם נֶדֶר יוֹתֵר מִשְׁשִׁים מִבִּיא שְׁשִׁים בְּכָלִי אֶחָד, וְהִשָּׁאֵר בְּכָלִי שְׁנֵי: שְׁאִין יִכּוּלִין לְהַבְלִיל כֹּאֲחָד אֲלֵא שְׁשִׁים; אֲבָל יִתֵּר עַל שְׁשִׁים, אִין נִבְלָלִין. אִף עַל פִּי שְׁאִין הַבְלִילָה מַעֲכָבֶת כִּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ, אָמְרוּ חֲכָמִים, כָּל הָרָאוֹי לְבִלְיָלָה, אִין הַבְלִילָה מַעֲכָבֶת בּוֹ; וְכָל שְׁאִינוֹ רָאוֹי לְבִלְיָלָה, הַבְלִילָה מַעֲכָבֶת בּוֹ.

ח. אָמַר הָרִי עָלִי מֵאָה אֶחָד וְעֶשְׂרִים עֲשָׂרוֹן מִבִּיא מֵאָה וְעֶשְׂרִים בְּשְׁנֵי כָלִים, שְׁשִׁים בְּכָל כָּלִי, וּמִבִּיא עֲשָׂרוֹן אֶחָד בְּכָלִי שְׁלִישִׁי.

ט. אָמַר הָרִי עָלִי עֲשָׂרוֹן, מִבִּיא עֲשָׂרוֹן אֶחָד. הָרִי עָלִי עֲשָׂרוֹנוֹת, יָבִיא שְׁנֵים; פֶּרֶשׁ נֶדְרוֹ, וְשִׁכַּח כִּמָּה עֲשָׂרוֹן פֶּרֶשׁ יָבִיא שְׁשִׁים עֲשָׂרוֹן בְּכָלִי אֶחָד. שִׁכַּח כִּמָּה עֲשָׂרוֹן פֶּרֶשׁ, וּבִאִיזָה מִן קִבְעוֹ הָרִי זֶה מִבִּיא שְׁשִׁים עֲשָׂרוֹן, מִכָּל מִין וּמִן מִחֲמִשָּׁתָן.

י. קִבַּע נֶדְרוֹ, וְשִׁכַּח כִּמָּה עֲשָׂרוֹנוֹת נֶדֶר וּבִכְמָה כָלִים נֶדֶר הָרִי זֶה מִבִּיא מֵאֶחָד וְעַד שְׁשִׁים, בְּשְׁשִׁים כָּלִי. כִּיֻּצַּד: מִבִּיא עֲשָׂרוֹן אֶחָד בְּכָלִי רֵאשׁוֹן, וְשְׁנֵי עֲשָׂרוֹנוֹת בְּכָלִי שְׁנִי, וְשְׁלוּשָׁה עֲשָׂרוֹנוֹת בְּשְׁלִישִׁי, עַד שִׁיְהִיו שְׁשִׁים עֲשָׂרוֹן בְּכָלִי הָאַחֲרוֹן. וְאִם שִׁכַּח אִף בִּאִיזָה מִן קִבַּע מִבִּיא עַל סֵדֶר זֶה שְׁשִׁים כָּלִי, מִכָּל מִין; וְנִמְצָא מִבִּיא מִכָּל מִין, אֲלֵף וְשְׁמוֹנֶה מֵאוֹת וְשְׁלוּשִׁים עֲשָׂרוֹן.

יא. האומר הרי עלי מנחת שעורים, או מנחת חצי עשרון, או מנחת שלא שמן ולבונה הרי זה פטור, שלא התנדב דבר שפמזהו מקריבין. אמר הרי עלי מנחה מן השעורים, או מן העדשים, או מנחה בלא שמן ולבונה, או מנחה חצי עשרון שואלין אותו: אם אמר לא נדרתי אלא על דעת שמתר להקריב כזה, ואלו ידעתי שאין מקריבין אלא עשרון שלם סלת בשמן ולבונה, לא הייתי נודר הרי זה פטור; ואם אמר אלו הייתי יודע, הייתי נודר כדרך שמקריבין הרי זה חייב להקריב כדרך שמקריבין.

יב. נדר עשרון ומחצה, ואמר אלו הייתי יודע, הייתי נודר כדרך המתנדבין הרי זה מביא שנים. אמר הרי עלי קמח, או הרי עלי חצי עשרון, ולא הזכיר שם מנחה הרי זה פטור, כמי שלא נדר מעולם.

יג. וכן האומר הרי עלי תודה בלא לחם, זבח בלא נסכים הרי זה פטור; ואם אמר אלו הייתי יודע שאין מקריבין כן, הייתי נודר כדרך הנודרין הרי זה חייב להביא כדרך המקריבין.

יד. האומר הרי עלי לחמי תודה, יביא תודה ולחמה שהדבר ידוע שאין מקריבין לחם בלא תודה, וסוף הקרבן הזכיר. אמר הרי עלי לחם לפטר תודתו שלפלוני, יביא לחם תודה עם תודת חברו.

טו. מתנדב אדם או נודר, יין בפני עצמו. ואין מתנדבין לוג יין, ולא שני לוגין שאין בנסכים לא לוג ולא שנים; ואין מתנדבין חמשה שאין חמשת לוגין ראויין לא לנסכי בהמה אחת, ולא לנסכי שתי בהמות. אבל מתנדבין שלושה, וארבעה, וששה, ומששה ומעלה מפני שהן ראויין לנסכי בהמות.

טז. כיצד: נדר שבעה, הרי הן בנסכי כבש ואיל; נדר שמונה, הרי אלו בנסכי שני אילים; תשעה, בנסכי שור וכבש, או בנסכי שלושה כבשים; נדר עשרה, הרי אלו בנסכי שור ואיל, או שני כבשים ואיל. וכן עד לעולם.

יז. נדר חמשת לוגין אומריין לו השלם ששה, שהרי קבען לקרבן; אבל אם נדר לוג או שנים פטור, שהרי אינן ראויין כלל, לא הן ולא מקצתן. ואין מתנדבין ולא נודרין פחות מלוג שמן שאין לה מנחה פחותה מעשרון, והיא צריכה לוג אחד שמן.

יח. האומר הרי עלי יין, לא יפחת משלשת לוגין; הרי עלי שמן, לא יפחת מלוג. פרש נדרו, ושכח כמה לוג נדר מן היין או מן השמן יביא מאה וארבעים לוג: שאין לה יום שמקריבין בו הצבור קרבנות מרבות, יותר מיום טוב הראשון שלחג שחל להיות בשבת, ויהיו הנסכים בו ביום מאה וארבעים לוג שמן וכמותם יין, כמו שיתבאר בהלכות תמידין ומוספין.